

28 april 2019 Beloken Pasen

Het is de achtste dag van de week, nadat Jezus uit het graf tot leven is gekomen. Witte zondag. Het is de dag van Thomas, Didymus genaamd. En u hebt het hem goed horen zeggen; Ik zal niet geloven voordat ik hem heb gezien en zijn wonden heb mogen aanraken. Klare taal.

Wie is die Thomas eigenlijk? Een van de twaalf, wordt hij genoemd. Waar was hij dan, toen Jezus aan de anderen verscheen op de eerste dag van de week? Wat weten we eigenlijk van hem? Toen Jezus zijn plan aankondigde om naar Jeruzalem te gaan zei hij; Laten ook wij gaan om met Hem te sterven. Dat is een kant van Thomas. Toch vlucht ook hij weg in de hof van Ghetsemani, als de knechten van de hogepriester, met stokken gewapend, Jezus komen arresteren. Met de andere leerlingen kijkt hij toe vanuit de verte, hoe Jezus wordt gekruisigd. Het moet hem diep ontredderd hebben gemaakt. En nu is het acht dagen later, de achtste dag van de week. Erg tevreden over zijn eigen rol zal hij niet zijn geweest.

Didymus wordt Thomas genoemd. Tweeling betekent dat. Een naam in de bijbel staat er niet zomaar. Die naam duidt op twee kanten in Thomas, zeggen sommige bijbeluitleggers; ; Thomas zou een donkere zware kant in zich hebben, en er zou een lichte optimistische kant in hem huizen.

Als dat zo is overheerst waarschijnlijk nu de donkere kant in hem. Zijn geliefde meester is op gruwelijke wijze vermoord .Zo n mooi, veelbelovend gaaf leven, vertrapt, vernietigd. En dan hijzelf, gewoon gevlucht bij de gevangename, en hij getuige van zijn dood .Ook het leven van Thomas ligt in puin, hij is zijn zelfrespect kwijt, hij is zijn meester kwijt, hij is de weg kwijt. Er heerst diepe duisternis in hem.

En dan toch, dat gerucht. Het verhaal van Maria Magdalena, het verhaal van de twee leerlingen bij het lege graf; en dan nu, een week geleden, zou de meester, zijn meester ,aan de anderen van de twaalf zijn verschenen. Ondanks de dichte muren van de angst.

Thomas zet zich schrap , geeft zich niet zomaar gewonnen. Daarvoor is de duisternis te diep. Eerst zien, dan de wonden aanraken, dan geloven. Geef hem ongelijk.

En dan komt Jezus , opnieuw door gesloten deuren. Recht op Thomas af. Hij spreekt Thomas aan, op zijn zwarte, maar ook op zijn lichte kant. Kijk Thomas, zegt Jezus, zie mijn wonden. Raak ze aan. Zo erg is het geweest. Voor mij, voor jou. In het diepste punt van lijden voert hij Thomas, waar eigenlijk geen uitweg meer is. En dan toch. Hij staat daar, voor thomas, als de vernederde, als de vertrapte, en als de Verrezene, en Hij roept Thomas op; kom eruit, Thomas, voel, raak aan, Ik ben niet bezweken, Ik leef nog. En ik roep je op, Sta op, en waag een nieuw leven met Mij, en met onze God,die overal doorheen waait, --- en met onze wonden. Niets gaat verloren.

En dan breekt de muur in Thomas, hij gaat door zijn knieën, en kan alleen nog maar uitbrengen; mijn Heer en Mijn God. .

Mijn Heer, en mijn God.

Tijdens een bibliodrama dat we naar aanleiding van deze tekst over de achtste dag speelden zei Jezus dit; Ik zal weggaan naar de Vader, Thomas, je zult Mij niet meer zien zoals nu. Maar herinner je de tijd dat we samen rondtrokken, weldoende, zieken genazen, troost en hoop brachten in uitzichtloze levens, met tollenaars en zondaars aten; herinner je hoe goed je dat zelf ook deed, hoe vreugdevol je werd als we zo met mensen omgingen. Blijf dat doen, ook als je Mij niet meer ziet, . Dan zal de vreugde weer opnieuw ontwaken in je hart, om dat je op de goede weg bent, Mijn weg, onze weg . Want Ik blijf bij je tot het einde der dagen.

Ik denk dat Thomas na deze ontmoeting met Jezus iets is gaan ervaren van wat Dag Hjammar skjold zo prachtig verwoordt;

plotseling werd ik iets gewaar van een licht zonder bron, het bleke goud van een nieuwe dag. Hier eindigt het bekende. Van de overzijde vervult een geheime kracht mij met de mogelijkheid van haar oorsprong.

Hier komt de lichte kant van Thomas tot uitbloei.

En dan zegt Jezus nog dat prachtige woord, zalig die niet zien en toch geloven.

Mensen die niet zien, mensen die misschien wel zijn zoals wij ,en die toch eenvoudig de weg gaan, zoals die komt, eenvoudig voortgaan, voor zover dat kan, en ergens ook weten, deze weg is niet alles, is niet van deze wereld alleen. Zalig zij die de weg gaan, heel eenvoudig, zonder opsmuk, hartelijk, lief, behulpzaam, medelevend.

Mogen wij zo zijn. Amen